

A Miskolci Törvényszék az Illés Levente Ügyvédi Iroda (1136 Budapest, Tátra u. 6. I/6., ügyintéző dr. Illés Levente ügyvéd) által képviselt **Magyar Triatlon Szövetség** (1076 Budapest, Szinva u. 4. fsz/2. szám alatti székhelyű) *felperesnek* – Kovács Réti Szegheő Ügyvédi Iroda (1121 Budapest, Zugligeti u. 41., ügyintéző dr. Vida Miklós ügyvéd) által képviselt **Kropkó Triatlon Club** (3519 Miskolc, Fenyő u. 79. szám alatti székhelyű) *alperes* ellen versenyrendezési kérelem díjának megfizetése iránti perében a Miskolci Járásbíróságon 2018. június hó 27. napján meghozott 28.P.20.843/2018/9. számú ítélete ellen az alperes által 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 napon belül 47.700.-(negyvenhétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Alperes másodfokú perköltségét maga viseli.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A járásbíróság 28.P.23.527/2016/13. szám alatt az alperesre nézve marasztaló tartalmú határozatot hozott. A Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Pf.21.613/2017/4. számú végzésével a pert megszüntette, a keresetlevelet a Miskolci Törvényszékre áttette és egyidejűleg a Miskolci Járásbíróság P.23.527/2016/13. szám alatti ítéletét hatályon kívül helyezte.

A Miskolci Törvényszék mint elsőfokú bíróság 13.P.22.280/2017/8. számú végzésével megállapította hatásköre hiányát és az ügy iratait felterjesztette a Debreceni Ítéltáblára az eljáró bíróság kijelölése végett.

A Debreceni Ítéltábla Pkk.II.20.267/2018/2. számú végzése alapján a Miskolci Járásbíróság tárgyalta a pert.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.030.000.-Ft-ot, valamint ezen összeg után 2016. augusztus hó 3. napjától 2016. december 31. napjáig évi 0,9%-os mértékű, 2017. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatot, továbbá 30.900.-Ft közjegyzői eljárási díjból, 30.900.-Ft eljárási illetékből és bruttó 113.15.-Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Tényként állapította meg, hogy a felperes és az alperes egyaránt egyesületi formában működő társadalmi szervezet. Az alperes a felperes sportági szakszövetség tagja, a felperes szabályzatának személyi hatálya alatt áll. Az alperes az általa szervezett és a felperes éves versenynaptárában feltüntetett 2016. július 28-31. között zajló „IRONMAN 70.3 Budapest” elnevezésű sportesemény megrendezése céljából engedélyezési kérelmet nyújtott be a felperes felé, mely „úszás, futás, kerékpár” sportág megjelölést tartalmazott. A rendezvény jellegét amatőr tömegsportként definiálta azzal, hogy a várható versenyzői létszámot 8.000, míg a nézőszámot 50.000 főre becsülte. A kérelem rendkívüli eljárásra történő utalást tartalmazott, valamint az arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy az alperes a sporteseményen nem kívánja a Magyar Triatlon Szövetség (MTSZ) szabályzatait alkalmazni. Figyelemmel arra, hogy a versenyszabályzat által a kérelem benyújtására előírt legalább 40 napos határidővel szemben annak előterjesztésére csak pár nappal a verseny kezdetét megelőzően került sor, a felperes rendkívüli engedélyezési eljárás és a sürgősségi eljárás díjának versenyszabályzatban meghatározott összegét, összesen 1.030.000.-Ft-ot számlázott ki az alperes felé. Ezen összeg és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a fizetési meghagyásos eljárásból perré alakult eljárásban.

A járásbíróság a felperes keresetét teljes egészében alaposnak találta, idézte a sportról szóló 2004. évi I. törvény (a továbbiakban: Stv.) 1. § (2), (3), és (4), 16. § (1), 19. § (1), 20. § (1), 21. § (2), 22. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseit, valamint a 23. § (1) a) pontját és 31. § (1) és 67. § (1) bekezdését. Hivatkozott a sportrendezvények biztonságáról szóló 54/2004. (III.21.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés c) pontjára, 6. § (1) bekezdésére és 8. § (1) bekezdésében foglaltakra. Felhívta a felperes által csatolt Magyar Triatlon Szövetség Versenyszabályzatának 1. § (1) bekezdését, valamint 70. § (1), (2), (11) és (12) bekezdésében foglaltakat.

Jogi indokolásában kifejtette, hogy a jogszabályi rendelkezésekből egyértelműen levezethető, hogy az alperes által szervezett IRONMAN 70.3 Budapest elnevezésű esemény a felperes éves versenynaptárában szereplő, a Sporttörvény hatálya alá tartozó szervezett amatőr sportverseny volt, ami kizárólag a szakági sportszövetség engedélyével volt megrendezhető. Meglátása szerint a per eldöntésének szempontjából nem bírt jogi relevanciával az, hogy a perrel érintett sportrendezvényen résztvevő sportolók milyen motivációk alapján kívántak a sportesemény részeseivé válni. Lényegtelen volt a per szempontjából, hogy amatőr vagy hivatásos sportolók kívánták szabadidejüket eltölteni akként, hogy az IRONMAN 70.3 Budapest elnevezésű triatlon versenyen részt vesznek. Nem bírt jelentőséggel az sem, hogy az egyes résztvevőknek a verseny megnyerése, mások megelőzése volt-e a célja, vagy csupán az adott táv leküzdése, önmagában a sporteseményen való részvétel bírt-e jelentőséggel számukra. Kifejtette, hogy az alperes a felperes országos sportági szakszövetségének tagja és mint ilyen vonatkozik rá a felperesi szövetség minden szabályzatának, többek között a versenyszabályzatának valamennyi rendelkezése. Az alperes a felperesi szövetség tagjaként a szövetség szabályzatainak személyi hatálya alatt áll. Az alperes elsődleges érdemi ellenkérelmében foglaltakkal - mely szerint a Sporttörvény vonatkozó rendelkezéseiből levezethetően a perbeli sportrendezvény egyik versenyrendszernek sem feleltethető meg – nem értett egyet, meggyőződése szerint a versenyen való részvétel feltétele volt a nevezés, valamint a nevezési díj és ez pedig nem más, mint a versenyen résztvevők által egyenként, egyénileg, egyedileg alperessel megkötött sportszerződés, másrészt a szabályozott versenyrendszer is megvalósult.

Álláspontja szerint az alperes a felperes tagjaként egy olyan sportesemény szervezésére vállalkozott, ami a Sporttörvény rendelkezései alapján sportági szövetségi engedéllyel volt csak megrendezhető. Az engedélyezési kérelem benyújtása, az ezzel összefüggő adminisztratív

tevékenység díjfizetési kötelezettséget vont maga után, ezért a felperesi keresettel egyezően az alperesre nézve marasztaló határozatot hozott. A késedelmi kamat megfizetéséről is rendelkezett. Az alperes másodlagosan érdemi ellenkérelmével összefüggésben kifejtette, hogy az nem értelmezhető, a díj nem a szolgáltatás – ellenszolgáltatás egyenértékűségének figyelembevételével került meghatározásra, a versenyszabályzatban megállapított díj egy fix tarifa, ami mérlegelésre lehetőséget nem ad. A perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletben foglaltak alapján állapította meg.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. A perköltség viselésére az alperest kérte kötelezni.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes általi engedélyezés és így annak díja is a peres felek közötti tagsági jogviszony alapján áll fenn, az ítélet jogszabálysértő. A Debreceni Ítéltábla Pkk.II.20.267/2018/2. számú végzésében is lefektette, a peres felek közötti tagsági jogviszony nem vehető figyelembe, ennek a jogviszonynak a tartalma és rész elemei nem képezik az eljárás tárgyát, mivel arra a kérelem sem terjedt ki.

Az engedélyezési hatáskör tárgyi hatályával összefüggésben kifejtette, hogy a felperesnek nem állhatott fenn engedélyezési hatásköre az IRONMAN 70.3 Budapest elnevezésű rendezvény tekintetében. Az alperesi álláspont szerint elsődleges kérdés az volt az eljárásban, hogy a felperesi versenyszabályzat hatálya kiterjed-e az IRONMAN megrendezésére. Utalt az Stv. 77. § r) pontjában körülírt versenyszabályzat fogalomra és arra, hogy a versenyszabályzat definíciója a versenyrendszer elnevezésű, szintén jogszabályi fogalom köré épül, ami egyúttal tárgyi hatályának is meghatározza a kereteit figyelemmel arra, hogy csak a versenyrendszer keretében folytatott sporttevékenységre terjedt ki, személyi hatálya pedig a versenyrendszerben résztvevő jogalanyokat foglalja magában. E két hatály (feltétel) metszete adja meg, hogy a felperesnek pontosan mibe is van beleszólása. Idézte az Stv. 77. § q) pontját a versenyrendszer fogalmát, mely alapján a versenyrendszer hivatásos, amatőr és vegyes (nyílt) rendszerű lehet.

Hivatkozott az Stv. 1. § (3), 5. § (1) és 8. § (1) bekezdéseire, ezzel összefüggésben arra, hogy a versenyző vagy amatőr vagy hivatásos sportoló lehet. Mind a hivatásos, mind pedig az amatőr sportolónak minősüléshez szükséges az idézett jogszabályhelyek szerint a sportszervezettel fennálló tagsági jogviszony vagy ilyen szervezettel kötött sportszerződés alapján egy tartós és meghatározott jellegű jogi kötelék álljon fenn a sportoló és sportszervezet között. Azzal érvelt, hogy a versenyrendszernek csak olyan erőpróba tekinthető, amiben kizárólag sportszervezethez igazolt, illetve sportszervezettel szerződött sportolók vehetnek részt.

Ennek azonban az IRONMAN nem felelt meg figyelemmel arra, hogy azon bárki indulhatott és indult is hasonlóan a szabadidős tömegsport rendezvényekhez függetlenül attól, hogy bármilyen jogviszonyban áll-e valamely sportszervezettel. Kifejtette, hogy az ítélet által hivatkozott 54/2004. (III.31.) Kormányrendelet az engedélyezési hatáskört megteremtő 6. § (1) bekezdése is versenyrendszerrel kapcsolatban rendelkezik, annak tekintetében határoz meg engedélyezési hatáskört, így az jelen eljárásban nem alkalmazható, továbbá az ítéletben a kormányrendelet 8. § (1) bekezdésére történő hivatkozása indokolatlan.

Utalt arra, hogy a Versenyszabályzat értelmében a versenyrendezési engedélyezési eljárást a felperes kizárólag a versenynaptárában szereplő verseny vonatkozásában gyakorolhatja. Alperes azonban sosem engedélyezte felperesnek az IRONMAN-t a versenynaptárába felvenni, ennek okán sem alkalmazható a Versenyszabályzat és az engedélyezési hatáskör sem terjed ki az alperesre.

Az alperes álláspontja szerint hibás az elsőfokú bíróság jogi álláspontja, mely szerint az IRONMAN „amatőr sportrendezvény” volt. Helytelen és megalapozatlan az is, hogy az alperes és a résztvevők között a részvétellel kapcsolatosan megkötött szerződést az Stv. 5. § (2) bekezdése szerint sportszerződésnek minősítette. Idézte a Ptk. 6:8. § (1) bekezdését, valamint a 426/B/208. számú Alkotmánybírósági határozatban foglaltakat. Álláspontja szerint a sportszerződés egy speciális megbízási szerződés, ahol a megbízó a sportszervezet, a megbízott az amatőr sportoló. Az IRONMAN-en résztvevők a rendezvény adta erőpróbán való részvétel lehetőségén mint egyszeri szolgáltatásnak az igénybevételén túl és ennek szabályozásán nem kívántak egy olyan együttműködést létrehozni egymás között, ami a sportszerződésnek a sajátja.

Az alperes érvelése szerint ha egy ilyen jogviszonyt sportszerződésnek kezelnék, ez azt jelentené, hogy valamennyi személynek, aki el kívánt indulni az IRONMAN-en, kötelezettsége lett volna végigmennie mindazon adminisztratív formázásokon, amiken egy amatőr vagy hivatásos sportoló végigmegy, hogy jogosult legyen a versenyrendszeren részt venni. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság ítéletének 6. oldal utolsó és 7. oldal első bekezdésében rögzített indokolásával és ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a versenyrendszer Stv. szerinti fogalmából kitűnik, hogy a versenyrendszer fogalmának való megfeleltetés szempontjából annak van relevanciája, hogy „sportteljesítményt mérő erőpróba. A bajnokság versenyrendszernek minősül.”

Eljárás jogosultság hiányában pedig a felperes eljárási díj követelésének sem lehet jogalapja.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének a helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem a peres felek közötti tagsági jogviszonyt vizsgálta, csupán a tényeket állapította meg. Helyesen vezette le az Stv. rendelkezéseiből azt, hogy a felperesi versenyszabályzat jelen perben releváns rendelkezéseire alapított felperesi engedélyezési jogkör a tagsági jogviszonytól független, hiszen bárki nem tagszervezet is amennyiben jelen perrel érintett triatlon versenyt kívánta volna megrendezni, az Stv. rendelkezései szerint e sportrendezvény vonatkozásában engedélyezési kötelezettsége ugyanúgy lett volna, amelynek díját az Stv. 67. § (1) bekezdése és a felperes versenyszabályzatának 70. §-a alapján kellett volna megfizetnie a felperes részére.

Azzal érvelt, hogy kétséget kizárólag engedélyezési kérelemmel az alperes élt a felperes felé, megjelölve rajta az úszást, futást, kerékpárt, szerepeltette a triatlon megnevezést, ennek ellenére hivatkozik az engedélyezési hatáskör tárgyi hatályának hiányára. Állította, hogy az 54/2004. (III.31.) Kormányrendelet hatálya a nagy részvételi számra tekintettel kiterjed a jelen perrel érintett sportrendezvényre. Ez alapján a felperesnek a kérelem beérkezésének tényét, annak tartalmi elemeit és az abban foglaltakat kellett vizsgálnia, hiszen felel a triatlon sportágért és az Stv. szerint kizárólagos jelleggel a Sporttörvényben, valamint más jogszabályokban meghatározott feladatokat lát el és a Sporttörvényben megállapított különleges jogosítványokat gyakorol [Stv. 20. § (1)].

Előadta, hogy az IRONMAN is versenyrendszer, mely az IRONMAN és az IRONMAN 70.3 márkanév alatt megrendezésre kerülő versenyeket jelenti, az IRONMAN szabályzatát szintén versenyszabályzatnak nevezi.

Utalt arra, hogy a Sporttörvény szerint az adott sportág Országos Sportági Szakszövetsége elláthat szabadidős sporttevékenységgel összefüggő feladatokat is (Stv. 22. § (2) bekezdés h) pont). Álláspontja szerint a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:58. § értelmében a versenyzők és a szervezők között a kitöltött, befizetett nevezéssel egy jogviszony jött létre a felek között. E szerződés sporttevékenység végzésére utaló jellege is megvalósult a nevezés tartalmából levezethetően.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes következtetésre jutott azzal, hogy a versenynaptárban szerepeltetés miatt is fennáll jelen esetben a felperes versenyszabályzat szerinti engedélyezési hatásköre.

Miután az alperes kérelmet nyújtott be, kérte a felperesi „szolgáltatást”, az engedélyezési eljárás lefolytatását, így a fizetési kötelezettsége pusztán ettől az aktív magatartástól már beállt.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogilag releváns tényállást helyesen állapította meg és helyes volt az abból levont jogkövetkeztetése is, ugyanakkor a törvényszék az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokkal részben ért egyet.

Mindenekelőtt utal arra a törvényszék, hogy attól, hogy az alperes a perbeli sportrendezvényvel összefüggésben engedélyezési kérelmet nyújtott be a felpereshez és a felperes az engedélyezési eljárást lefolytatta, ez nem zárja ki, hogy az alperes jelen perben a felperes engedélyezési hatáskörének hiányát vitassa. Önmagában az alperes fizetési kötelezettsége – ellentétben a felperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett állásponttal – a kérelem benyújtásától mint aktív magatartásból következően nem áll be automatikusan.

Egyetért a törvényszék a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek közötti tagsági viszonyt nem vizsgálta, ténymegállapításokat tett ezzel összefüggésben, a felperesi engedélyezési jogkört nem a tagsági jogviszonyból, hanem a Sporttörvény rendelkezéseiből vezette le.

A törvényszék osztja az alperesnek az elsőfokú eljárás során érdemi ellenkérelmében kifejtett, fellebbezésében is megismételt levezetését a versenyrendszerrel összefüggésben. Ez a sportrendezvény a törvényszék álláspontja szerint sem versenyrendszer keretében folyó rendezvény volt, ahogy az alperes azt maga is definiálta engedélyezés iránti kérelmében, „amatőr tömegsport” rendezvény volt, amelyen bárki indulhatott.

Az alperes által fellebbezésében helyesen hivatkozott a **sportról szóló 2004. évi I. törvény (a továbbiakban: Stv.) 77. § q)** pontja értelmében versenyrendszer a sportág nemzetközi szövetsége és a hazai szakszövetség, illetve országos sportági szövetség – kivéve a szabadidő sportszövetség – által meghatározott szabályok szerint szervezett fizikai vagy szellemi sportteljesítményt mérő erőpróba. A bajnokság versenyrendszernek minősül. A versenyrendszer hivatásos, amatőr és vegyes (nyílt) rendszerű lehet.

Ebből következően a hivatásos versenyrendszerben kizárólag hivatásos sportolók, míg az amatőr versenyrendszer kizárólag amatőr sportolók, a vegyes rendszer amatőr és hivatásos sportolók vehetnek részt, indulhatnak.

A törvényszék megítélése szerint az IRONMAN az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításával ellentétben az amatőr versenyrendszernek nem felel meg. Annyiban egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltakkal, hogy a nevezési lap kitöltésével és a nevezési díj megfizetésével az alperes és a versenyen résztvevők között tág értelemben vett sportszerződésnek tekinthető megállapodás jött létre, amely a perbeli sportrendezvényen való részvétel lehetőségét és feltételeit, valamint annak szabályait tartalmazta és mint ilyen az alperes és a résztvevők közötti a Ptk. 6:58. §-a szerinti szerződésnek minősül. Ez a szerződés azonban nem azonosítható az Stv. 5. § (2) bekezdésében körülírt sportszerződés fogalmával és a résztvevők sem tekinthetők az Stv. 5. § (1) bekezdésében körülírt amatőr sportolóknak. Az amatőr sportoló az Stv. 1. § (3) bekezdése alapján *versenyszerűen sportoló* természetes személy, aki sporttevékenységet sportszerződéssel, illetve szerződés megkötése nélkül az egyesülettel létesített tagi jogviszony alapján végezhet.

Annak megítélésénél, hogy egy tevékenység versenyszerű sport vagy szabadidős tevékenység, nem a versenyzés fogalmából kell kiindulni, hanem a versenyt szervező személye és a résztvevők köre a meghatározó.

Oszlja a törvényszék az alperes fellebbezésében foglaltakat a tekintetben, hogy ha a perbeli sportrendezvényen *résztvevőket* az Stv. 5. § (1) bekezdése szerint amatőr, vagy hivatásos sportolóknak tekintenék, akkor valamennyiüknek át kellett volna mennie mindazon az adminisztratív formákon, amiken egy amatőr vagy hivatásos sportoló végig megy a verseny előtt (pl. sportorvosi vizsgálat). Ezen felül az Stv. 3. § (1) bekezdése szerinti sportolói igazolvánnyal, továbbá az Stv. 3. § (2) bekezdése értelmében egy versenyre szóló versenyrendezési engedéllyel (rajtengedély) kellett volna rendelkezniük. Ebből következően e résztvevők attól függetlenül, hogy egyébként az Stv. 5. § (1) bekezdése szerint amatőr vagy az Stv. 8. § (1) bekezdése szerint hivatásos sportolóként versenyeznek valamilyen versenyrendszer keretében, e sportrendezvényen olyan „amatőrként” vettek részt, akik nem a versenyszerű sportolói minőségükben, hanem kedvtelésből vettek részt, sportoltak a rendezvényen, bármilyen nagy egyéni teljesítményt igénylő rendezvény is volt az IRONMAN.

Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint az amatőr versenyrendszer két kritériuma megvalósult, mert egyrészt a résztvevők és az alperes sportszerződést kötöttek egymással, másrészt szabályozott versenyrendszerben folyt a versengés. A második feltétellel, kritériummal összefüggésben a törvényszék kifejti, hogy kétségtelen, hogy az IRONMAN is egy versenyrendszer, ez alapján a felperes engedélyezési hatásköre azonban nem áll fenn, ez a versenyrendszer, ahogy arra az alperes ugyancsak helyesen hivatkozik fellebbezésében, nem vonható a Sporttörvény szerinti versenyrendszer fogalmi körébe (Stv. 77. § q).

Az Stv. 77. § r) pontja értelmében a versenyszabályzat definíciója ahogy arra az alperes helyesen hivatkozik fellebbezésében, a versenyrendszer elnevezésű jogszabályi fogalom köré épül, ennek alapján a *versenyszabályzat*: a versenyrendszer keretében folytatott sporttevékenységre és ahhoz közvetlenül kapcsolódó szakmai tevékenységre vonatkozó előírások rendszerbe foglalt összessége, amely a versenyrendszerben résztvevő sportolók, sportszervezetek, sportszakemberek általános és sportági kötelezettségein túlmenően tartalmazza a versenyrendszert működtető sportszövetség eljárásának szabályait is.

A versenyszabályzat fent idézett fogalma alapján azt kellett vizsgálni a törvényszéknek, hogy ez a sportrendezvény versenyrendszer keretében folyó rendezvény volt-e.

Az alperes nem sportági szakszövetség, ezt a rendezvényt nem valamely nemzeti vagy hazai szakszövetség által delegált jogkör alapján végezte, így attól függetlenül, hogy az IRONMAN egy sportteljesítményt mérő erőpróba volt és van saját versenyrendszere, nem minősül az Stv. 77. § q) pontja szerinti versenyrendszernek. A felperes engedélyezési hatásköre tehát a versenyszabályzat első fordulata alapján nem áll fenn.

Az Stv. 77. § u) pontja értelmében sportrendezvény: sportszervezet vagy sportszövetség által versenyrendszerben vagy azon kívül, résztvevők jelenlétében megtartott verseny, mérkőzés. A sportesemény sportrendezvénynek minősül.

Az Stv. 65. § (2) bekezdése elvileg bármely jogalany, természetes vagy jogi személy számára is lehetővé teszi a sportrendezvény szervezését. Megszorítást annyiban tartalmaz, hogy „kiemelt sportrendezvény” szervezője csak sportszervezet, szakszövetség vagy sportági szövetség lehet. Ez a külön jogszabály kétségekívül az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott a sportrendezvények biztonságáról szóló 54/2004. (III.30.) Kormányrendelet. Ugyanakkor a törvényszék álláspontja szerint a felperes engedélyezési hatáskörét - mivel nem versenyrendszerben folyó rendezvényről volt szó - a kormányrendelet 6. § (1) bekezdése nem teremti meg annak ellenére, hogy ez a rendezvény a résztvevők és a nézők együttes számát, valamint a sportrendezvény jellegét figyelembe véve a kormányrendelet 1. § (1) bekezdés c) pontja szerinti rendezvénynek minősült.

Nem bír relevanciával az sem, hogy az Stv. 22. § (2) bekezdés h) pontja alapján az adott országos sportági szakszövetség elláthat szabadidős sporttevékenységgel összefüggő feladatokat is. A törvényszék megítélése szerint ez a jogszabályhely sem teremti meg a felperes részére az engedélyezési hatáskört.

A fentiek alapján a törvényszéknek abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy annak ellenére, hogy a perbeli sportrendezvény nem versenyrendszer keretében folyó sporttevékenységre vonatkozott, hanem amatőr tömegsport rendezvény volt, kiterjed-e a felperesi Versenyszabályzat, fennáll-e a felperes engedélyezési hatásköre az IRONMAN 70.3 Budapest elnevezésű rendezvény tekintetében.

Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Stv. 67. § (1) bekezdése értelmében sportrendezvény a szakszövetség, illetve a sportági szövetség által meghatározott *előírások*, valamint a külön jogszabályban foglaltak szerint szervezhető.

A felperes Versenyszabályzatának 1. § (1) bekezdés utolsó fordulata értelmében a Sporttörvény alapján az MTSZ engedélyezési körébe tartozó szervezet sportrendezvényre sportversenyre is alkalmazni kell a szabályzatban foglaltakat, a szabályzat 70. § (1) bekezdése értelmében a sportrendezvény pedig engedélyköteles.

Rámutat a törvényszék, hogy nem jogosult annak vizsgálatára, hogy a felperesi Versenyszabályzat előírásai ellentétesek-e a Sporttörvény alperes fellebbezésében felhívott rendelkezéseivel 77.§ r) pontjában foglaltakkal. A törvényszék álláspontja szerint a hatályos Versenyszabályzat rendelkezéseiből, annak utolsó fordulatából levezethetően a felperes engedélyezési hatásköre fennállt a perbeli triatlon sportesemény vonatkozásában, így annak díját az Stv. 67. § (1) bekezdése és a felperes Versenyszabályzatának 70. §-a alapján az alperes köteles megfizetni a felperes részére.

Mindezek alapján a törvényszék az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a fenti indokbeli kiegészítéssel és részben eltérő jogi indokkal a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségeit a 104.000.-Ft jogorvoslati illetéket, valamint a jogi képviselőjének munkadíját a Pp 78. § (1) bekezdése alapján maga viseli.

A perveztes alperes köteles megfizetni a felperesi jogi képviselő munkadíját, melynek összegét a törvényszék a fellebbezésben vitatott pertárgyértéket figyelembe véve a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 32.700.-Ft-ban, valamint a tárgyaláson való részvétellel összefüggésben a Budapest-Miskolc-Budapest viszonylatában 15.000.-Ft útiköltségben, azaz mindösszesen 47.700.-Ft összegben állapította meg, melynek megfizetésére az alperes a Pp. 217. § (1) bekezdésében körülírt 15 napos határidőn belül köteles.

M i s k o l c, 2018. november 20.

dr. Csillám Katalin s.k.
a tanács elnöke

dr. Kaáli Éva s.k.
előadó bíró

dr. Demeter Gábor s.k.
bíró